

MARIÀ VILLANGÓMEZ: UNA VEU PROFUNDA I ENTRANYABLE

Una tarda de poesia

Va ser una assolellada i xafogosa tarda de setembre, just fa un any, quan tornant de Formentera i mentre feia el recorregut que separa Eivissa de la més petita de les Pitiüses, vaig anar forjant la idea d'anar a saludar en Marià Villangómez en el lapsus de temps que tenia abans d'agafar el vol que m'havia de transportar altra vegada a la quotidianeïtat de la feina diària.

Durant els dies tranquils passats a l'illa m'havien acompanyat alguns dels seus poemes. No eren nous per a mi, —feia un parell d'anys que un amic m'havia encomanat la seva admiració i entusiasme per l'obra d'aquest poeta illenc— però rellegir-los en aquell marc els donava una nova dimensió. Era cert allò de:

*"...Venia de les dunes,
vora mar; dels quiets estanys; de les savines,
les figures i tota vegetal companyia;
de l'escampada gent; dels camps de roca i feixes
tancades amb parets: d'un tros de Formentera" (1)*

Encara que no el coneixia, a través de la seva poesia s'havia convertit en una persona entranyable per a mi. L'obra d'en Villangómez parteix d'un coneixement profund i una apassionada estimació de les illes, la seva Eivissa natal i la petita Formentera, i és a través d'elles però traspasant-ne els seus àmbits que estableix la comunicació convertint-se en una veu universal.

*"El pensament inútil s'enretira; és als ulls
que visc, és al silenci i als greus ecos profunds.
Em trobo a mi mateix, ja sóc allí on volia,
vora el molí amb distàncies a l'entorn tan amigues,
i sé que no podré escollir aquells pocs mots
—per això parlo tant— on diria el meu món,
la meva solitud acompanyada sempre,
la meva interior i oberta Formentera." (1)*

Trobar la seva adreça no va ser difícil, una llibreria del nucli antic d'Eivissa em va servir de punt de referència. En arribar a casa seva jo sabia que a ell ni tan sols el meu nom podia resultar-li conegut, però no va dubtar ni un moment d'obrir-me la porta davant el meu desig de saludar-lo. Petita i encongida vaig pujar a l'ascensor i ja en el replà vaig trobar-me aquell home alt i corpulent que serè i amable m'allargava la mà convidant-me a entrar. La seva rebuda tímida i oberta alhora va fer sorgir de seguida, entre nosaltres, un corrent de simpatia i complicitat, no semblava pas que ens acabéssim de